

NOSTRES BESAVIS

a rosari fins a les nou, se senten les cantúries de l'eixam de quitzalla que juga per aquells carrers." (Tret del butlletí del Centre Excursionista de Catalunya. Any V, gener-març de 1895 nº 16)

Com es pot veure es tractava d'uns jocs infantils que es feien a l'aire lliure, que no necessitaven despeses econòmiques per a practicar-los, que feien junts nens i nenes, que suposaven exercici físic, que el cant n'era un element dominant... Els nostres besavis sabien què era la convivència a través del joc i es divertien.

No és pas un objectiu a qui establir unes doctrines sobre el joc, cadascú que s'ho agafi com vulgui i en tregui unes conclusions, però sí que caldria que els pares féssin una reflexió sobre la manera que juguen els nostres fills i amb que es distreuen. Es una cosa sintomàtica i evident que aquells jocs d'abans ara ja no es practiquen i que les joguines que amb molta il·lusió els pares fan passar per Reis passen ràpidament a les escombreries, per haver les fetes malbé, o a la caixa de les coses oblidades, desbancades i arraconades pels programes infantils(?) que ofereix TVE.

A què jugaran els nostres fills en el temps? Ho faran?.

Anael SERRADESANFERM

francesc vilabella
i guell

ASSEGURANCES

I

**ADMINISTRACIÓ
DE FINQUES**

CARRER B A L M E S 5 tel. 868182
s a n t h i l a r i s a c a l m